

Балкански ратови

Наде које су се полагале у младотурски режим нису се показале као оправдане. Зло од кога је патила Турска било је много дубље, него што су замишљали млади реформатори и оно се није могло отклонити ни брзо, ни лако, ни обичним административним мерама. Уз младотурке пристали су, у главном, само млађи официри и нешто интелигенције; остало становништво било је пасивно и настављало је живот и рад онако како је било свикло. Покушај реакције у пролеће 1909., истина, није успео и стао је престола аутократског и подозривог и до невероватности перфидног султана Абдул Хамида, место кога је дошао безвољни и пићу одани Мехмед V, али то није нимало значило да Турска у ствари оздравља. Напротив. Младотурци су извесним својим преким мерама изазвали отпор на више страна. Вођени либералним духом они нису хтели, као стари режим, да ислам сматрају као главну основу државне политике. Веровали су, да је тај систем био главна сметња приљубљивању хришћана турској држави и да је то у Европи био главни разлог што су у свима споровима хришћанске симпатије биле мање-више на страни турских противника. Као неравноправни хришћани нису могли никад постати прави пријатељи Турске. С тога су младотурци место верске кохезије истакли државну, отоманску, у нади да ће с њима имати више успеха. Али су се страшно разочарали. Сви нетурци, а нарочито Арапи у Азији и Арбанаси у Европи, устали су против отоманизације. Против ње су се дигле и хришћанске националне групе, које су биле свесне своје народности и које су, природно, тражиле везе и додир са својим сународницима у суседним слободним државама. Хришћани су, у опште, били на муци. Нови режим тражио је од њих сарадњу, али им за њу није давао ништа сем начелне равноправности, коју локалне власти и конзервативне масе, уживеле у старим навикама, нису хтеле да проводе. Љуте на њих због привременог помагања младотурака оне су им чак правиле и пакости и сву освету су, у главном, искаљивали на њима. То се нарочито догађало за време арбанашких устанака.

Арбанаси, који су били с планом повлађивани у време Абдул Хамидово, нису могли да се помире с режимом младотурака, који нису трпели никаквих изузетних племенских повластица и који су и од Арбанаса хтели направити послушне поданике, какви су имали бити и сви други. Већ пролећа 1910. избио је њихов први устанак. Тај устанак помагале су донекле Бугарска и Црна Гора, хотећи да га искористе, али га оне нису изазвале. Стање духова било је такво, да се на много страна рачунало са распадом и сломом Турске. Балканске државе биле су на опрезу. У јесен, средином октобра, 1909. састали су се у Ракониђију руски цар Никола II и талијански краљ Виктор Емануил. На том састанку основна ствар је била у том, што је Русија напустила своју традиционалну политику, да балканска питања расправља првенствено с Бечом, него што је ушла у сарадњу с Римом. Та сарадња иако није била отворено уперена против Аустро-Угарске била је уперена посредно. Она је везала руке бечкој влади не дајући јој да отаџ, без обзира на интересе суседа, спрема своје агресивне планове; а што је још важније, дизала је самопоуздање балканских народа, којима је поручено да се без страха развијају. У Ракониђију је признато начело "Балкан балканским народима" и одатле је дошла порука о стварању ближих веза међу балканским народима, што је руска влада свесрдно препоручивала од завршетка анексионе кризе.

Руска мисао је била, да се створи један балкански савез, у који би ушла и Турска, а коме би био главни циљ да чува Балкан за балканске народе. Тај план је прихватила и Србија. Али су против њега одлучно биле Бугарска и Грчка, јер је Турска била једино подручје, на ком су они могли остварити своје националне идеале. Србији је Турска била потребна нарочито због Солуна, који је био постао њена главна извозна лука и преко кога је она једино добијала војне потребе из Француске. Али је и она постепено прихватала гледишта Софије и Атине. Томе су у великој мери допринели младотурци, који су, као официри, били махом немачки ђаци, па с тога прихватили политичку оријентацију према Берлину и посредно према Бечу. Сем тога, Турци су добро знали да тај савез не би био искрен за будућност, и да и Срби, и Бугари, и Грци спремају једног дана акцију за уклањање њезине власти из Европе и за ослобођење својих сународника из њихова ропства. Ради тога су Турци већ крајем 1909. год. понудили савез Аустрији као главном противнику сарадње балканских народа и њихових офанзивних планова.

Аустро-Угарска влада покушала је за то време да у својим земљама смири донекле народно незадовољство. У Хрватској је био смењен барон Раух почетком 1910. год. и постављен је нови бан, учени правник др Никола Томашић. Он је, споразумно са судом, ликвидирао велеиздајничку парницу против Срба. У Босни и Херцеговини проглашен је 4. (17.) фебруара 1910. устав, са врло ограниченим парламентарним режимом. Изборни систем је био сложен: са верском поделом у три курије (интелигенције и великих посредника, грађана и тежака); на челу управе остао је војник; влада је била неодговорна. Сабор је могао расправљати само о локалним питањима и није имао никаква учешћа у уставним телима целе монархије. Крајем маја исте године дошао је у Сарајево и Мостар цар Франц Јосиф I, да санкционише дело анексије. Али све те мере нису ништа помогле. Српски елемент Босне и Херцеговине био се потпуно обрнуо према Србији и желео је само једно: да своју судбину веже за његову. На дан отварања босанског сабора 2. (15.) јуна 1910., у знак протеста, млади студент Богдан Жерајић извршио је неуспели атентат на поглавара земље Маријана Варешанина, а потом је убио самог себе.

Раније, у Херцеговини, очекивало се уједињење са Црном Гором, али прилике у тој земљи, после гоњења опозиције и бомбашке афере, утицале су веома живо да охладни раније одушевљење. Кнез Никола, који се после педесет година владавине, на Велику Госпојину 1910., прогласио за краља имао је још доста поштоватеља, али се од његове управе није више много надало. Убога Црна Гора привлачила је српски свет својом слободарском традицијом, а кад се та почела гушити губило се с њом и све друго. Јер огољели сури крш катунске и њој суседних нахија није имао никакве друге привлачне снаге. У Србији, међутим, за владе краља Петра, царевала је пуна слобода и народ је, никим неспречаван, одлучивао суверено о својој судбини. Црној Гори сметало је даље и то, што се њене спољашње политика колебала, и што су од 1909. год. почела нека сашаптавања са Бечом, која су публици изгледала сумњива, док се политика Србије оријентисала сва према Русији.

Мађарска влада удружене опозиције, пошто је Монархији учинила драгоцену услугу приликом анексије, пала је 1910. год. и за шефа мађарске нове владе дошао је бивши хрватски бан гроф Куен Хедервари. Да би скренуо пажњу

мађарског политичког света од унутрашњих питања, и као дворски човек, он је домало отворио кризу у Хрватској, међу Србима и Хрватима. После неуспеха Николе Томашића да на изборима добије владину већину и његова отступања, за бана је доведен почетком 1912. год. Славко Цувај, који 21. марта (3. априла) укину устав и постаде комесар. Мало потом, 28. јуна, би укинута и српска црквена аутономија. Тај притисак изазвао је разумљиву реакцију, и то у часу кад су се на Балкану спремали судбоносни догађаји.

Албански устанак, и поред енергичних мера младотурске владе, није се дао угушити и наставио се и 1911. године. Он је унео немир и несигурност у целом суседству. Али главни пламен на Балкан бачила је Италија у јесен те године. 16. (29.) септембра, кад је објавила рат Турској, да би посела Триполис. Она се, истина, на захтев Аустро-Угарске и по савету других сила, трудила да сукоб ограничи на подручја ван Балканског Подручја, али је труд остао узалудан. Рат објављен Турској морао је унети посебну психозу у целу ту државу, у толико више, што је нападач била једна велика сила, која је дотле заступала начело *status quo* у Турској и која је на Балкану имала много веза и утицаја.

Прва последица тог рата било је убрзавање рада на склапању савеза балканских држава. Дотле, преговори су ишли споро и тешко; после објаве тог рата, у опасности да велике силе не почну какву акцију и на Балкану, балканске државе су саме осетиле потребу да се приближе и споразумеју. Већ 29. фебруара 1912. склопили су др Милован Миловановић и Иван Гешов српско-бугарски савез; иза тога је дошао бугарско-грчки савез 16. маја, а 19. јуна била је потписана српско-бугарска војна конвенција. Савез између Србије и Црне Горе углављен је 14. септембра.

Српско-бугарски уговор имао је циљ, да те две државе гарантују узајамно "државну независност и неповредност државне територије", и то пуном војничком сарадњом у случају нападаја једне или више сила. Члан 2. тог уговора имао је ову одредбу: "Обе уговорне стране обвезују се да притекну једна другој у помоћ целокупном својом снагом у случају, да ма која велика сила анектира, окупира или војнички заузме, ма и привремено, ма који део балканске територије која се сада налази под турском влашћу, ако једна од њих сматра то као противно њеним животним интересима и као *casus belli*". У тајном додатку том уговору, у чл. 1, предвиђена је могућност заједничке акције против Турске, ако у њој наступи стање које би угрожавало националне и државне интересе обеју држава или једне од њих, или ако би уопште дошла у питање териториална ликвидација Турске Царевине. У чл. 2 Бугарска је признавала Србији област северно и западно од Шар-планине, а Србија Бугарској област источно од Родопа и реке Струме. За подручје између тих области одређена је, у крајњем случају, ако не би дошло до споразума, арбитража руског цара, која би била обавезна за обе уговарачке стране. Руска влада имала је бити унапред обавештена у случају да се балканске државе реше на војничку акцију против Турске. Природно је потом, да је царска влада добила сва обавештења о савезу, при чијем је склапању њена дипломатија имала и иначе живог учешћа; али су савезници желели да њихов уговор остане у тајности.

У војној конвенцији између Србије и Бугарске била је подробно предвиђена војничка сарадња између те две државе. Она је у чл. 3. долазила у обзир према

Аустро-Угарској само онда, ако наступи ситуација предвиђена у поменутом чл. 2. уговора, или ако Аустро-Угарска непосредно нападне Србију. Уговор и конвенција немају ниједне тачке, која би носила офанзиван карактер против Дунавске Монархије. Исти је случај и са србијанско-црногорским уговором у том погледу. Чл. 3. војне конвенције гласио је дословце овако: "Ако Аустро-Угарска нападне Србију, Бугарска се обавезује да одмах објави рат Аустрији и да пошаље у Србију војску, која не може бити мања од 200.000 војника, а која ће удружена са српском војском дејствовати дефанзивно или офанзивно против Аустро-Угарске. Бугарска је у истој обавези према Србији, ако Аустро-Угарска, под ма каквим изговором, са пристанком или без пристанка Турске, пошаље своју војску у Ново-Пазарски Санџак и Србија буде принуђена да јој објави рат или да, ради заштите својих интереса, упути своју војску у Санџак и тиме изазове оружани конфликт са Аустро-Угарском".

Под утицајем талијанског рата јавили су се у Турској покрети и праве побуне чиновника и војника, који нису хтели да против Арнаута употребљавају преке мере и оружје. Арнаути су били добри поданици раније и увек за Турску поузданији од сумњивих хришћана. Како је у устанку учествовало и доста муслиманских Арбанаса чули су се и протести: зашто да правоверни дижу своје руке на једноверну браћу. На том питању пао је почетком јула 1912. цео турски кабинет, а у нову владу ушао је, као министар унутрашњих дела, Арбанас Ферид-паша. Антихришћанско расположење узело је маха у целој Турској: као победници, у огромним масама, с оружјем у руци, Албанци су ушли у сва главна места Косовског Вилајета. Да делује на њих сам је султан Мехмед био дошао на Косово. И Аустро-Угарска је дошла на мисао, да делује у корист Албаније. Једно, да јачањем Албанаца слаби српске позиције, а друго да тим потисне супарнички талијански утицај међу Албанцима. Албанцима се имала дати широка аутономија, и то очевидно на рачун свих осталих хришћанских поданика. И што је било још неправедније, то је тврда одлука да се аутономија даде у првом реду *само* њима, и ником другом. Аустриски предлози у том погледу, изношени током августа те године, наишли су на противност код великих сила, а још више код балканских хришћанских народа. По њиховој жељи Русија је тражила, да се повластице дане Албанцима прошире и на остале хришћане и отворено је прихватила њихову ствар. Балкански савезници деловали су у том правцу и код Порте. Албанци и раздражене муслиманске масе вршиле су за то време разна насиља, а у Кочанима и Беранама и праве покоље хришћана. Краљ Никола обратио се због тога за посредовање великим силама, а своје балканске пријатеље молио је за подршку.

Турска, поуздавајући се у Аустро-Угарску и Немачку, остала је непопустљива. Шта више, 11. септембра она наређује мобилизацију десет европских дивизија и одређује четири дана потом демонстративне маневре на бугарској граници. Балкански савезници, пошто су се узалуд обратили великим силама да спрече турске војне припреме, објавили су 17. септембра своју мобилизацију. Велике силе, с пуно међусобног неповерења, изјавиле су, да оне "узимају у своје руке" питање извођења рефорама у Турској, а балканским државама саопштиле су, да њихова војна акција, ма како испала, неће изменити териториално стање на Балкану. Русија је озбиљно опомињала и у Београду и у Софији, да се не тури рат. Из Лондона и Париза, као и из Петрограда, саветовало се Србији да остане мирна, јер је скоро извесно аустриско посредовање на српску штету. Да је био

жив др Милован Миловановић, који је до лета 1912. водио српску спољашњу политику, можда би се Београд мало и уздржавао, јер је Миловановић, иначе човек ређе вредности, много полагао на стране савете. Али се у тај мах на челу српске владе налазио Никола Пашић, кога, и поред старости, није напуштао стари заверенички замах и дух рескирања. Сем тога, у рат је енергично гурала Бугарска, а помагала је и Грчка. Да прекрати даља преговарања, која нису обећавала оно што се желело, рат је објавио први црногорски краљ Никола 25. септембра.

Аустро-Угарска, на изненађење многих, није предузела ништа енергично да спречи рат. У Бечу се тврдо веровало, да ће Бугарска имати неких успеха, али да ће Турска тући Србију. И то им не би било непријатно. Турска би уштедела Аустрији незахвалне мере, да обуздава српске претензије. Сем тога, у Бечу се веровало да ће борбе трајати дуго и да ће исцрпети све непријатеље. А они сами спремали су се од првог часа да би могли посредовати и живели су у уверењу, да сви конци остају и даље у њиховим рукама.

Црна Гора објавила је прва рат по бугарском предлогу. Савезници су хтели видети како ће та објава рата деловати на велике силе, а посебно на Аустро-Угарску. Ако оне рат енергично спрече, онда ће се остали савезници уздржати од даље акције. Црна Гора није се излагала великој опасности, јер, ако би је силе зауставиле, оне би се и заузеле за њу, а ако је пуне да ратује прискочиће јој и други савезници. Пашић је зазирао од Беча и гледао је, да на сваки начин осигура бугарску сарадњу у случају аустриског напада. Бугарски државници дали су српској влади изјаву, да ће, ако Аустрија нападне Србију због овог рата, напустити борбу с Турцима "и окренути се сви против Аустрије". За балканске савезнике било је од среће, што је Немачка била у тај мах противник сваког њихова спречавања и што то своје гледиште није крила ни према Бечу. Јер то је у великој мери обуздавало све оне елементе у дунавској престоници, који би хтели да у спољашњој политици Двојна Монархија постане активнија. Немачка је у тај мах искрено желела локализацију рата на Балкану и у том је правцу сарађивала са силама Тројног Споразума. А без потпоре Берлина Аустро-Угарска није могла помишљати ни на какву авантуру.

Рат Турској објављен је 4. октобра 1912. То је био један од најпопуларнијих ратова у нашој историји. Неколико векова од XIV-XIX, све епско доба нашег народа испуњено је само предањем о борбама крста с полумесцем, "за крст часни и слободу златну". Читави нараштаји нашег народа васпитавани су етиком косовске епопеје. Највећи део места наше немањихске прошлости, као Рас, Призрен, Пећ, Скопље, Прилеп и класично Косово; најславнији споменици наше културе, као Грачаница, Сопотани, Дечани, Лесново, Нагоричино, Кратово и други манастири, налазили су се под Турцима. "Онамо, 'намо" био је стари поклич неколика наша нараштаја, и са кнезом песником искрено се заклињало:

*Онамо!... Покој добићу души
Кад Србин више не буде роб!*

Турци су искористили наше растројство и слабост и начинили су нас робљем. Никад, за пет векова, нису успели да нас начине као искрене пријатеље; између

раје и господара није било ни правог измирења. Од краја XVII века процес српског ослобађања све је више узимао маха и духовно и стварно. Почела је Црна Гора, а од почетка XIX века прихватила је то дело Србија. Год. 1876-8. покушај ослобођења није успео. Снаге Србије и Црне Горе нису биле довољне, да натерају Стамбол да тоне у море, како су желели наши песници. Овог пута тај задатак имале су да изврше уједињене снаге балканских савезника. Први пут у историји Балкана иступили су заједно Срби, Бугари и Грци против једног непријатеља. И сама та појава била је симпатична, обећавала је много за будућност и дизала дух. То није био никакав освајачки рат, него чисто дело ослобођења својих сународника. У европској Турској Турци су увек били и остали мањина, а ни исламски и исламизирани елемент није био у већини према хришћанима.

Србија се за овај рат била одлучно спремила. Имала је ново и солидно оружје, нарочито добру артиљерију, довољно муниције и уређен терен. Војнички људски материјал био је одличан. То је наш сељак, издржљив, смотрен, задовољан с малим, добро опремљен и с разумевањем и љубављу упућен у значај целе акције, коју је и сам, од матрине сисе, знао и разумео. Одзив у војску био је неочекиван. Србија је дигла 402.200 људи за рат. Нарочито је сјајан био официрски кор; пун одушевљења, жељан великих подвига, спреман за највећа пожртвовања. Српска војска, откад постоји, није сигурно никад била у бољем стању. С њом заједно и цело наше друштво било је жељно великог прегнућа. Духовне и моралне кризе последњих година беху од анексионе кризе, замењене периодом националне вере и дубоким уверењем да се наша народна судбина мора поправити. Политика народне слободе дала је сјајне резултате под вођством вођа који су знали шта хоће и куда воде; и владина већина и опозиција биле су у основи вођене истим идеалима. Наша народна наука, на челу са умним и видовитим Јованом Цвијићем, дизала је дух; књижевност је тада дала најбоље родољубиве ствари и у прози и у стиху. Цео свет је био на чисто да се у рат улази с најтежом дилемом: или неуспети, па тим сахранити целу будућност осободитељке Србије, или успети, па тим створити нове услове за даљи рад и окајати све раније погрешке.

Пре рата, 1. октобра балкански савезници, сем Црне Горе, затражили су од Порте административну обласну аутономију по начелу етничке поделе, с гувернерима из неутралних држава, Белгије и Швајцарске. Надзор над реформама вршили би претставници великих сила и балканских држава. Турска је на тај захтев одговорила прекидом дипломатских односа с балканским државама, пошто је идућег дана са савезничке стране дошла објава рата.

Рат је донео српском оружју сјајне успехе. Из обзира према Аустро-Угарској ни Црна Гора ни Србија нису упутиле веће војничке одреде према Новопазарском Санцаку. Црногорска војска је почела главне операције према Тузима и Скадру, а слабија војска кренула је према Бијелом Пољу, Пећи и Дечанима. Црногорско продирање ишло је с почетка доста лако и брзо, јер Турци према њима нису имали довољно војске, али су им наскоро запеле операције пред Скадром. Црногорци нису имали спреме за освајање тврђава; нарочито им је недостајала тешка артиљерија. Њихови одреди вршили су неколико пута јурише на добро утврђени Тарабош и Бардањолт, али их нису могли савладати и поред тешких губитака. С тога се морало прећи на дугу опсаду. Град је јуначки бранио

Албанац Есад-паша, који је знао, и поред црногорске опсаде, да нађе пута за своје снабдевање на две-три стране.

Борбе на српској граници почеле су код Мердара и пре објаве рата, а главне операције од 6. октобра. Главнина српске војске, с престолонаследником Александром на челу, би упућена према Скопљу, док је једна армија оперисала преко Косова, а друга била упућена на сарадњу с Бугарима. Главна борба очекивала се на Овчем Пољу. Али су Турци, да би предахитрили Србе, пошли ненадано у акцију и пресрели су изненађену српску војску код Куманова. У тешкој дводневној битци, 10. и 11. октобра, Срби су потукли турску вардарску армију Зеки-паше, и то тако снажно и одлучно, да се она није могла прибрати све до Битоља. Победоносна српска војска ушла је већ 13. октобра у Скопље и наставила одмах даље продирање према југу. И остале српске армије напредовале су с успехом. У исто време однели су и Бугари своју прву победу код Лозенграда и после код Лиле-Бургаса. Турци су били одбачени на целој линији, немајући нигде ни једне победе.

Тај неочекивано брзи пораз Турака изменио је одмах и политичку ситуацију. Општи глас јавног мишљења у Европи био је, да балканске народе не треба лишавати плодова њихових победа. То мишљење владало је и код главних европских дворова; њега је чак отворено заступао и цар Вилхелм. Под тим утицајима морала је да попусти и бечка влада, у којој се иначе није крило уверење, да је слом турске војске у исти мах и посредни пораз Аустрије. У Бечу се видело јасно, да због држања Русије, па и Немачке, неће бити могуће вратити Србе из Старе Србије и да се хтели-нехтели морају помирити са јачањем Србије уопште. Али се зато почело одмах смишљати како да се српски добитак што више умањи и како да се ослаби престиж Србије који је необично порастао. Јер српске победе низале су се брзо и биле су несумњиве.

Косовска војска завладала је без муке целим Косовом и Старом Србијом и њени одреди избили су већ 5. новембра преко Албаније на море. Уједињење србијанске и црногорске војске извршено је 15. октобра, после толико векова, као остварење давног сна. Главна српска војска, кумановска победница, имала је крвавих борби на Присату код Прилепа и код Алинаца на Бакарном Гумну, где су Турци хтели да је задрже док се не утврде у Битољу. У четвородневној тешкој борби око тога града, од 2.-5. новембра Срби су и опет остали победници, дотукавши до краја нешто појачану турску вардарску војску. У тим борбама погинуо је Фети-паша, ранији турски посланик у Београду. Овом победом Срби су завршили свој задатак у овом рату. Они су уништили турску војску упућену против њих и за месец дана рашчистили су цело подручје од српске до близу грчке границе. Одмах после Куманова Срби су, на молбу Бугара, да би им олакшали посао, упутили за опсаду Једрена две своје дивизије. За ове велике успехе, шеф српског Генерал-штаба, Радомир Путник, добио је највећи војнички чин, ранг војводе. Под савезничким ударцима Турска је затражила примирје и добила га је 21. новембра. Преговори за мир вођени су у Лондону, уз учешће претставника великих сила.

Аустриска дипломатија поставила је Србији енергичан захтев, да се њезина војска мора повући са јадранске обале. Попустила би донекле једино, ако би Србија с Аустро-Угарском склопила царински савез. У том правцу чињене су

јасне понуде. Кад их Србија није примила аустро-угарска је влада одлучно захтевала српско повлачење с Јадрана и била је готова да на том питању изазове рат. Исто тако је поступала и с Црном Гором. Пристајала је, да она узме Скадар, али само под цену да њој уступи Ловћен или његов западни део. Кад је црногорска влада одбила службену бечку понуду у том правцу отпочела је дипломатија Двојне Монархије да јој прави тешкоће на више страна, а у скадарском питању нарочито. Против Србије и српских претензија упућен је из Беча албански вођа Исмаил Кемал, да организује отпор и створи самосталну албанску државу. Ова је доиста и проглашена у Валони, 15. (28.) новембра 1912. Под аустриским притиском, коме се придружила с много мање енергије Италија, Србија се морала повући с приморја и Албаније, коју су велике силе признале као нову независну државу. У старој тежњи, да против Србије створи што већу Албанију аустро-угарска дипломатија се живо опирала, да Србија добије под своју власт Призрен, Дечане, Ђаковицу, Охрид и Дебар, али је у том питању морала најзад попустити јер се Русија заузела за Србију са одлучношћу, која је у Бечу задавала бриге. Сем тога, у локалним питањима аустро-угарски конзули правили су српским властима пуно свакојаким неприлика. Незадовољство Беча са српским победама било је толико, да су најмеродавнија лица Монархије јавно тражила нападај на Србију и њезино увлачење у свој привредни и политички круг. Мисао о превентивном рату захватала је и невојничке кругове. Србија постаје опасна и треба је сломити пре него се почне даље развијати, да не би деловала на југословенске поданике њихове државе. Данас се зна поуздано, да би Аустро-Угарска крајем 1912. год. доиста покушала изазвати рат са Србијом, да јој измахнуту руку није задржала немачка дипломатија, која је у питању ликвидације Турске хтела споразуман рад са осталим силама.

Међутим, постојала је још једна могућност да се Србија осакати. Њу је Беч рано уочио и почео брзо припремати. То је било да се против Србије раздражи Бугарска, која је у питањима Маћедоније и Старе Србије имала огромних прохтева на српски рачун. Бугарски краљ, Фердинанд Кобург, није био никад пријатељ Срба. Он је на бугарски престо дошао аустриским помоћу и са Бечом је стално био у поверљивим односима. Преко њега није било тешко створити антисрпска расположења код бугарских шовиниста и максималиста, којима је био пред очима идеал светостефанске Бугарске. Аустриска сплеткарења почела су већ од раније, а узела су маха нарочито од почетка 1913. год., кад су преговори о разграничавању новог српског подручја били стављени на дневни ред.

За то време разбили су се преговори с Турцима у Лондону. Порта је налазила, да се од ње траже уступци, које она не може дати. После првих пораза она се била мало прибрала и веровала је да може одолети. Бугарски залет био је на Чаталци коначно заустављен и сви покушаји да се пробије та линија остали су безуспешни. Турци нарочито нису хтели да уступе Једрене са старим султанским гробовима, које се јуначки бранило, не само као важан погранични град, колико као и сувише важну традицију отоманске власти на Балкану. Рат с Турцима обновљен је 21. јануара 1913. Србија га је наставила као лојалан савезник. Бугарима је под Једрене упутила сву своју тешку артиљерију, а Црногорцима је под Скадар послала и оружја и војске, 24.000 људи. Међутим, аустро-угарска влада је претила ратом, ако се Скадар уступи Црној Гори. У

Босни и Херцеговини она је била извршила деломичну мобилизацију, довукла је много војске, припремила флоту и била готова да отпочне непријатељства. Под тим притиском велике силе су решиле да Скадар припадне новој албанској држави и саветовали су Србији и Црној Гори да попусте. По тим саветима србијанска војска прекинула је 29. марта своју акцију под Скадром, али је краљ Никола наставио операције не желећи да, уступивши, изгуби и од личног и од војничког престижа Црне Горе. Скадар се предао Црногорцима 10. априла, али га ови нису могли задржати. Аустрија је отворено прихватила мач. Велике силе су посредовале на Цетињу и краљ Никола је, после недељу дана, уступио град њима. На то су трупе великих сила поселе град 18. априла. Аустро-угарске трупе поселе су за то време мало историско острво Адакале на Дунаву. То је било њезин једини териториални добитак из Балканског Рата.

Кад све није успело, да се створи оправдан повод за рат, појачана је с аустриске стране антисрпска пропаганда у Бугарској. Аустро-угарски посланик у Софији, гроф Тарновски, делао је скоро јавно. Преговарао је лично не само са Двором и владом, него и са свима политичким људима, из владине већине и опозиције.

Нимало увиђено он је потстрекивао Бугаре на рат и обећавао им аустриску помоћ. Русија помаже Србију, говорио је он, па с тога Бугарска треба да се веже уз Аустро-Угарску.

Бугари су од савезника тражили лавовски део. Од 130.000 квадратних километара земљишта, колико се добило од Турске, они су тражили за себе 85.000. Тражили су, да Срби безусловно испуне савезни уговор, иако су га они сами у многим тачкама напустили. Они према Србима нису испунили све примљене обавезе, а неке су мењали, док су Срби дали њима више него је било предвиђено. Српска помоћ за Једрене није била раније уговорена, а захваљујући само тој помоћи град је пао. Срби су с тога с правом тражили ревизију уговора. Кад Бугари, под аустриским притиском, нису на то пристали позвао је руски цар, као врховни арбитар, обе стране, да препусте пресуду Русији и њему. Бугарски претседник владе и творац савеза, И. Гешов, после састанка са Пашићем, био је вољан да пристане на руско посредовање и да покуша још једном да се нађе споразум. Али је краљ Фердинанд био већ решен на рат и сменио га је 2. јуна, а на владу је довео дра Ст. Данева. Аустриска дипломатија упела је била све снаге да осујети споразум. Она је чак отворено говорила, да не жели погодбу која би задовољила све стране. С тога се нису нимало устручавали да јавно, пред целим светом, устану против позива руског цара, сматрајући да он тобоже ограничава независност балканских држава. У ствари, она је имала да охрабри Бугаре и краља Фердинанда да не прима руску арбитражу, него да одлуку донесу сами. Србија се колебала извесно време, јер се у Београду претпостављало да би арбитража могла донети извесне уступке на штету њених жеља и моментаних поседа, али је на крају ипак пристала и краљ Петар упутио је цару позитиван одговор. Бугари су, међутим, пристајали на руско посредовање само условно, то јест да Русија унапред прихвати њихово гледиште.

Мир с Турцима био је потписан 18. маја 1913. После њега имало се прићи подели освојеног земљишта, односно обрачунавању због њега. Видећи опасност која прети од Бугара, Србија и Грчка уговориле су савез, коме се придружила и

Црна Гора. Против Бугарске спремала се и Румунија, која је тражила један део Добруче као отштету за бугарска освајања на југу. Став Румуније није био моралан и потицао је само из жеље, да и она, приликом поделе, турског плена, не остане без свог дела. За Србију је сарадња Грчке и Румуније била од користи мање војнички него политички. Војнички Бугарска према Румунији није предузимала апсолутно ништа, у нади да ће Аустрија задржати тог свога савезника. Према Грчкој упутила је једну малу армију од 30.000 људи. Сву је осталу војску окренула према Србији. Али дипломатски и политички та је сарадња спасла Србију од аустриског напада. Немачки цар Вилхелм II није нимало марио краља Фердинанда. Грчки краљ Константин, који је у јесен 1912. наследио свог оца краља Ђорђа, био је Вилхелмов зет, а румунски краљ Карол био је Хоенцолерн и несумњив пријатељ Немаца. Због њих цар Вилхелм није хтео да прави сметња ни Србији и био је чак спреман да у Бечу посредује за њу.

По личној наредби краља Фердинанда Бугари су ноћу између 16. и 17. јула извршили мучки напад на србе и Грке на целој линији нових јужних положаја. Хтело се, да они, извршивши препад, војнички поседу сва она места која су тражили. С тога нису објавили рат и с тога нису хтели да нападну мушки и отворено, бранећи своје право. У свом првом налету Бугари беху узели на српским крилима два-три важнија положаја и код Криволака озбиљно загрозили једну српску армију, али су Срби ипак одолели. Кад су се сјутра дан прибрали извршили су контраофанзиву и одмах су, већ идућих дана, постигли лепе успехе. Главне, страховито кржаве, борбе водиле су се на линији Брегалнице и Злетовске Реке. Војни стручњаци подвлаче необичну силину удара у том рату; јуриши и противјуриши понављали су се сваки час, ускакало се у непријатељске ровове, хватало се за гушу и го нож. Сељачки војнички материјал био је пун страсти, сиров, снажан као земља. Већ 23. јуна Срби су као победници ушли у Кочане, а 25. у Штип. С југа су Грци код Кукуша разбили бугарску војску и дошли са Србима у додир. Бугари су се, разочарани и разбијени, повлачили на своју траницу. За Бугаре цела ова авантура имала је смисла само да је брзо и потпуно успела; овако, и без војничког неуспеха, они су били изобличени и претрпели су морални пораз. С војничким поразом њихов је положај постао очајан. У Европи сем Аустро-Угарске нико други није био за њих, не чак ни њихови опробани пријатељи. Недељу дана после српског ударца дошао је и румунски. Румунија је 27. јуна објавила Бугарској рат, а одмах за њом пошли су и Турци да поврате Једрене и извесне положаје у Тракији.

Бугари су одмах, после неуспелог препада, нудили бившим савезницима мир. Тражили су посредовање Русије и Румуније. Кад то није помогло краљ Фердинанд је довео на владу чисто аустрофилски кабинет дра В. Радославова. Аустро-Угарска се доиста спремала да посредује у корист Бугарске, али не да нападне све њезине противнике, него само Србију. Своју намеру саопштила је и силама Тројног Савеза, Немачкој и Италији, али су јој обе одговориле негативно. Чак су је и опомињале, да у свом држању према Србији иде предалеко. Аустро-Угарска није успела ни да Румунију одвоји од осталих савезника, ни да је наговори да узме став против Србије. И поред свега, бечка влада је изјавила 12. јула у Београду, да не би могла остати равнодушна према даљем агресивном продирању Срба против Бугара.

Примирје с Бугарима склопљено је, по њиховој молби, 17. јула у Нишу, а преговори о миру вођени су у Букурешту и завршени 28. јула (10. августа). Цар Франц Јосиф упутио је, пред завршетак преговора, нарочиту депешу краљу Фердинанду, у којој је казао како Аустро-Угарска неће дозволити, да "будућност Бугарске зависи једино од ратне среће". Аустриска дипломатија трудила се, у исто време, да објасни Берлину, како њој прети опасност од увећане Србије, како јој је Бугарска природни савезник, и како је и у немачком интересу да је, као савезника, подржи у тој политици. Али Берлин није попуштао. Сем сродничких обзира према румунском и грчком двору, тамо се водило рачуна и о том, да се непријатељским држањем и залагањем за Бугарску не отерају Румунија, њихов дотадашњи савезник, и Грчка у противнички табор. И с тога берлинска влада није прихватила бечки предлог, да се изврши ревизија мировног уговора у Букурешту. Напротив. Цар Вилхелм је честитао краљу Каролу и краљу Константину за склопљени мир и постигнуте успехе. Тим је бечка политика била скоро демонстративно одбијена и њезин став осамљен и онемогућен. Шкрипећи зубима и тужећи се на Немачку, Беч је морао попустити, исто као и Софија, али га то ипак није уразумило.

Миром у Букурешту Србији је признато цело подручје јужне Србије које данас држи сем струмичке области, која је тада припала Бугарима. На том подручју Срби су с пуно добре воље били почели да уводе ред, жељни да што пре оспособе те крајеве за нови културнији живот. Али то није ишло без тешкоћа. Подбадани и помагани од Аустрије и нарочито од Бугарске Албанци су у септембру 1913. извршили упад у Србију и заузели Дебар, Охрид и Стругу и узбунили Арнауте са српског подручја. Кад је српска војска на тај упад одговорила одмаздом и, пребацивши нападаче, прекорачила албанску границу упутила је бечка влада Србији, после ранијих опомена, вербалну ноту ултимативног карактера 4. октобра, тражећи да се војска повуче у року од осам дана. Ми данас, из самих бечких аката, знамо поуздано, да је овај случај узет само као добродошао повод да се Србији наметне превентивни рат, који се од раније желео, и да се она унизи и онеспособи за дужи низ година. Београдска влада, жељна спокојства после толиких напора, попустила је одмах, не хотећи да ствара нове кризе.

[<< Садржај >>](#)